

rir tres consumicions per 500 pessetes per tal de tenir plena la sala de festes.

És per això que els *propagandes* treballen amb *walky-talkies*, amb els quals estan connectats amb la direcció del centre: «Ha arribat un autocar amb cinquanta italians. Què els oferim?». Normalment, si interessa especialment captar aquests clients, s'ofereixen preus a la baixa, i fins i tot s'arriba a *untar* el xofer perquè els porti a l'entrada del local, a tant per client. La batalla pels clients és més crua com més baixa és la temporada. Al principi i final de la temporda poden no haver-hi prous clients potencials per a tots els locals, i només els que treballin agressivament i amb eficàcia aconseguiran tenir les pistes de ball i les barres plenes.

És especialment important, també, el dia de l'arribada dels grups, ja que si s'aconsegueix captar-los el primer dia i se'ls tracta bé, possiblement seran fidels al local tota la setmana que s'estaran a Lloret. Contràriament, si el dia d'arribada de nous visitants no s'aconsegueixen prous clients, les nits següents s'hauran de portar a terme polítiques agressives per intentar treure'ls d'altres establiments i portar-los al propi.

Centre europeu de la marxa

Lloret és aquests mesos un dels centres europeus de la marxa nocturna. Les seves més de trenta discoteques i pubs musicals ofereixen aquests dies música house, hip-hop, swing beat i melow. Els *disc-jockeys* ofereixen música a l'avantguarda del continent a establiments com Revolution, Tropic's, Hollywood, St Trop's o Bumpers.

Els joves europeus que arriben a aquesta població provenen de països en els quals les novetats musicals arriben molt abans que a Catalunya. Els *disc-jockeys* consultats per aquest diari comenten orgullosos que ara estan *punxant* temes que aquí no arribaran fins l'hivern vinent.

Un cop s'ha aconseguit atraure els clients a la discoteca, comença la feina fonamental del *disc-jockey*, que és la d'oferir una música atractiva perquè els clients es quedin. El *disc-jockey* té present la nacionalitat dels clients per triar el tipus de música a posar. El visitant estranger és

generalment molt selectiu, comenten aquests professionals, i no accepten qualsevol música, motiu pel qual han de vigilar molt el que s'ha de posar en cada moment: «Un català o castellà, si li poses una cançó que no li agrada, segueix ballant a la pista i espera que la propera li agradi més. Aquí, si la pífies, te n'adones de seguida, perquè la pista queda buida de cop. I si t'equivoques dues vegades seguides no solament surten de la pista sinó que marxen de la discoteca i potser no tornen en tota la setmana. A vegades suem sang per tenir-los contents. Has de saber quins temes agradaran els holandesos, quins als alemanys, quins als anglesos i quins als italians, i d'on són la majoria dels clients. Tot s'ha de tenir en compte». Aquests joves estrangers tan exigents arriben a presentar-se a la cabina del *disc-jockey* amb una llista de temes i demanen si els podem posar: «Si no els tens marxen de dret», asseguren. Internet és sovint una via d'informació per conèixer els temes que més èxit estan tenint a cada punt del continent. Continua la mateixa tònica, continuen anant de marxa a discoteques que els ofereixen exactament el mateix que trobarien al seu país. La temporada

de sis mesos de Lloret és una jornada ininterrompuda per als professionals que hi treballen, mentre que altres punts com Eivissa o Menorca, la campanya dura un mes i mig, com a molt quatre. Perquè això sigui possible, les discoteques lloretenques són empreses perfectament organitzades en les quals s'analitzen tots els factors que incideixen en l'obtenció dels clients desitjats: «Si una nit estem buits, s'analitza què ha passat, si ha estat a causa d'una mala promoció o d'una competència massa forta d'un altre establiment, si ha fallat la música». En aquest cas, un *disc-jockey* que s'equivoqui gaire durarà poc abans de ser acomiadat en aquesta jungla de la nit de Lloret. És una feina esgotadora: la feina del dia abans no serveix de res, cada dia es torna a començar de nou perquè res no falli. Si no, la increïble competència entre les diferents sales de festes fa perdre els clients del dia abans.

El Vietnam

Un altre *disc-jockey*, que també es vol mantenir en l'anonimat, exposa que «això és el Vietnam de la marxa nocturna. A mitja temporda ja no sents ni les cames

Dos ballarins fan una acrobàcia al passeig de Lloret de Mar, davant la mirada encuriosida de dos jubilats.

Un grup de joves es diverteix en un carrer de Lloret jugant a barallar-se.

